

Antti Nurminen

Red Hot Guitar Riffs

Red Hot Chili Peppersin kitaratyölylien esittely

Metropolia Ammattikorkeakoulu

Musiikkipedagogi (AMK)

Pop/jazz-musiikin koulutusohjelma

Opinnäytetyö

18.12.2012

Tekijä(t) Otsikko Sivumäärä Aika	Antti Nurminen Red Hot Guitar Riffs - Red Hot Chili Peppersin kitaratyölien esittely 29 sivua + 1 liitettä 18.12.2012
Tutkinto	Musiikkipedagogi (AMK)
Koulutusohjelma	Pop/jazz-musiikin koulutusohjelma
Suuntautumisvaihtoehto	Soitonopettaja
Ohjaaja(t)	lehtori Jukka Väisänen lehtori Harri Louhensuo
<p>Tässä opinnäytetyössä esittelen ja analysoin joitakin rockyhtye Red Hot Chili Peppersin kitaratyylejä. Tyylit tulevat ilmi kitarariffeissa. En esittelen kitaratyylejä alkuperäisillä kitarariffeilla, vaan olen tehnyt omia mukaelmiani heidän tunnetuimmista ja tuntemattomammista riffeistään. Suurin osa riffeistä muistuttaa melko paljon alkuperäisiä riffejä ja jotkin vähän etäisemmin. Olen tehnyt myös muutaman ”koosteriffin” useamman kappaaleen riffien ominaisuuksista. Koosteriffeillä esittelen perusteellisemmin ja syvällisemmin tietyn tyyppisissä kappaaleissa esiintyviä tiettyjä musiikillisia ilmiöitä.</p> <p>Riffejä on 10 kappaletta ja suurin osa niistä edustaa yhtyeen funktuotantoa. Mukana on myös joitakin vaihtoehtorocktyylisiä riffejä ja yhtyeen funk metaltyylikin on edustettuna. Olen myös rajannut kappaleet enimmäkseen tiettyihin kitaristi John Fruscianten aikaisiin levytyksiin.</p> <p>Riffianalysissä analysoin riffien harmonian, melodian ja rytmikan ja pohdin riffien sisältöä myös tyylillisessä mielessä. Perustelen analyysissä myös syyni riffien valintaan, koska jokaisella riffillä on jokin ominaisuus tai useampi ominaisuus, jonka takia ne ovat mukana. Kommentoin jonkin verran myös äänenväriä ja tulkintaa ja annan hieman soitto-ohjeita. Riffejä voi käyttää myös oppimateriaalina, joko opetuksessa tai itseopiskelussa.</p>	
Avainsanat	Kitaratyylit, kitarariffit, analyysi, kitara, riffi, Red Hot Chili Peppers, John Frusciante

Author(s) Title Number of Pages Date	Antti Nurminen Red Hot Guitar Riffs - A New Take on the Guitar Styles of the Red Hot Chili Peppers 29 pages + 1 appendices 18 Dec. 2012
Degree	Bachelor of Music
Degree Programme	Pop & Jazz Music
Specialisation option	Music Pedagogy
Instructor(s)	Jukka Väisänen, MMus Harri Louhensuo, MMus
<p>In my final project, I introduce and analyze some guitar styles of the rock band Red Hot Chili Peppers, focusing on their guitar riffs. Instead of presenting the original guitar riffs, I have made my own versions of their best-known and unknown riffs. Most of my versions resemble the original riffs quite a lot, whereas with others I have departed quite far from the original. I have also made a few "compilation riffs" from the features of riffs picked up from many pieces. With the compilation riffs I present a more thorough analysis of certain musical phenomena found in certain types of pieces.</p> <p>There are 10 riffs and most of them represent the band's funk repertoire. I've also included some alternative rock and funk metal style riffs. I have limited the pieces almost exclusively to certain recordings with guitarist John Frusciante.</p> <p>In the analysis, I examine the harmony, melody and the rhythm and reflect on the content of the riffs also in a stylistic sense. I also discuss my criteria for selecting the study samples, make a few comments on the sound and the interpretation and give some playing instructions. The riffs can also be used as study material, either in teaching or in self-study.</p>	
Keywords	Guitar styles, guitar riffs, analysis, guitar, riff, Red Hot Chili Peppers, John Frusciante

Sisällys

1	Johdanto	1
1.1	Tutkimus- ja työmenetelmät	1
2	Työn taustaa	3
2.1	Artikkeleita	4
2.2	Julkaisuja	5
2.3	Biografia	5
2.4	Diskografiaa	6
2.4.1	Mother's Milk	6
2.4.2	Blood Sugar Sex Magik	6
2.4.3	One Hot Minute	7
2.4.4	Californication	7
3	Red Hot Guitar Riffs	8
3.1	Take It Away	8
3.2	Around the Globe	11
3.3	Fleshwound	12
3.4	Hot Bush	14
3.5	On The Bridge	16
3.6	Mommy Has a Secret Party In Daddy's Airplane	17
3.7	Alaskation	19
3.8	Funky Nuns	20
3.9	Charlie's Purple Ship in a Storm	22
3.10	One Hot Coffee Sucking Song	24
4	Yhteenveto ja pohdinta	26
	Lähteet	28
	Liitteet	
	Liite1. Muokatut kitarariffit	

1 Johdanto

Tässä opinnäytetyössä esittelen rockyhtye Red Hot Chili Peppersin kitaratyylejä tekemiäni riffimukaelmien kautta ja analysoin riffit¹. Olen tehnyt 10 kitarariffiä, joista kukin toimii esimerkkinä tietyistä tyyleistä ja soittotekniikoista.

Innostuin aiheesta sen, koska Red Hot Chili Peppers (myöhemmin RHCP) on ollut lapsuudesta asti suosikkirockbändini. Varsinkin kitaristi John Frusciante on vaikuttanut soittooni siinä määrin, että innostuin yleensäkin afroamerikkalaisen rytmimusiikin soittamisesta kitaralla. Heidän tiukka ja groovaava yhteissoittonsa, kuin myös tapansa tehdä musiikkia yhdessä jammaamalla, on aina inspiroinut minua.

1.1 Tutkimus- ja työmenetelmät

Opinnäytetyön suunnittelu alkoi siitä, kun aloin mielessäni pohtia sopivia kitaravoittoisia kappaleita RHCP:n tuotannosta. RHCP ei nimittäin ole sitä kitaravoittoisinta rockmusiikkia. Tosin sekin riippuu levystä ja kappaleesta. Hyvin usein basisti Flea'n bassonsoitto on pääosassa. Niinpä aloin pohtia sopivia kappaleita, joissa kitara pääsee myös esille. Kuuntelin myös kappaleita satunnaistoistolla ja kirjasin kappaleiden nimiä ylös sitä mukaa, kun sopivia tuli. Listaani kertyi kappaleita muutamia kymmeniä. Kirjasin myös listaani ylös mitä kitaratyylejä kappaleet sisälsivät. Lopulta minulle tuli kuitenkin ajatus siitä, että voisin rajata kappaleet yhtyeen suursuosion aikaisiin levyihin ja kappaleisiin, mutta halusin mukaan myös tuntemattomampaa tuotantoa. Valtaosa riffeistä edustaa yhtyeen funktuotantoa, mutta mukana on myös vaihtoehtorocktyylisiä riffejä. Rajasin tuotantoa lisää valikoimalla enimmäkseen kitaristi John Fruscianten aikaisia riffejä, mutta Dave Navarron aikainen funk metal oli mielestäni otettava myös mukaan riffikoosteen muodossa. Kuitenkin kriteerinä oli se, että jokainen riffi sisältäisi sellaisia ideoita, ominaisuuksia ja tekniikoita, joita haluaisin esitellä ja joista haluaisin lukijoiden tietävän.

---

¹ Riffi: erottuva melodinen/rytmisen idea, joka on yleensä pidempi, kuin motiivi, mutta ei tarpeeksi suuri muodostamaan täydellistä fraasia, joka soi usein (mutta ei aina) ostinaton tavalla. (Spicer 2004)

Lähdin tekemään riffejä siltä pohjalta, että opettelin riffejä ja soitin jo osaamiani riffejä niin pitkään, kunnes aloin jammailla jotain uutta niiden pohjalta. Suurin osa riffeistä syntyi saman tien ja jotkin riffeistä syntyivät seuraavan parin päivän aikana. Pyrin siihen, että alkuperäiset riffit olisivat tunnistettavissa ja että saisin ne silti kuulostamaan omiltani. Tosin joistakin riffeistä tuli hyvin pitkälti alkuperäisten kaltaisia ja jotkin muistuttivat alkuperäisiä riffejä etäisemmin. Tein joitakin ”uusien riffejä”, joiden innoittajina alkuperäiset riffit toimivat. Tein myös muutaman riffikoosteen esitelläkseni tarkemmin ja perusteellisemmin tiettyjä tyylejä ja ilmiöitä, jotka olivat mielestäni mielenkiintoisia ja olennaisia osia RHCP:n kitaratyyleissä. Syynä oli se, että heillä on jonkin verran tietyn tyylisiä samankaltaisia kappaleita, joissa toistuivat tietyt elementit, kuten tietyt kompit tai harmoniat. Päätelin, että koska tietyt asiat esiintyvät niin usein RHCP:n kappaleissa, ne olivat jollain tavalla osa yhteen omaa tyyliä ja äänenväriä. He ovat myös funk rockin ja funk metallin edelläkävijöitä ja nykypäivänä myös vaihtoehtorockin kuninkaita, jotka ovat luoneet musiikillisia ilmiöitä, joita tuhannet musiikin harrastajat ovat seuranneet.

Harvat 80-luvun rockbändit rikkoivat niin monia musiikillisia rajoja ja olivat niin omaperäisiä, kuin Red Hot Chili Peppers. Luodessaan uuden päihdyttävän musiikkityylin yhdistämällä funkkin ja punkin toisiinsa (puhumattakaan räjähtävästä lavashowsta), Chili Peppers poiki ison joukon matkijoita vanavedessään, mutta silti onnistuivat olemaan porukan johtajia 2000-luvun kynnyksellä. (Greg Prato, Allmusic, www)

Käytin riffien hiomisessa apuna transkriptiokirjoissa olevia nuottikuvia. Halusin myös siten varmistaa, etten unohtaisi mitään oleellisia ominaisuuksia. Mutta tuon kaiken sanottuani, voin todeta, että työtapani riffejä tehdessä liittyi hyvin pitkälti tajunnanvirtaan. Siihen, että soittelin alkuperäisiä riffejä itsekseni ja kokeilin, että mitä uutta niistä syntyy. Joitakin suunnittelin hyvin vähän ja joitakin aika paljon. Kuitenkin, tein ensimmäiset nuotinnokset jo riffien syntyvaiheessa. Kaikkien riffien sisällölliset ominaisuudet eivät olleet minulle tietoisia tekovaiheessa, vaan analysoin jotkin riffit sen jälkeen, kun olin tehnyt ne.

Mielestäni työtapani on sopiva sen takia, että se on niin käytännönläheinen. Riffejä soittamalla riffit tulevat tutuiksi, jäävät mieleen ja lihasmuistiin saman tien sen sijaan, että tekisin niistä transkription ja alkaisin sen jälkeen teoreettisesti muokata niitä nuotteille. Olen soittamalla myös varma siitä, mitkä riffien ominaisuudet ovat ja kuinka oleellisia ne ovat ja kuinka voin luontevalla tavalla muokata niistä omiani.

Työn tekeminen tukee taitojeni kehittymistä, koska se kehittää taitojani sekä soittajana että oman musiikin ja uuden materiaalin luomisessa. Oman musiikin tekemistä se kehittää, koska voin vaikka liittyä tuhansien muiden joukkoon tekemällä RHCP -vaikutteista funkia. Ja tietenkin voin käyttää tekemiäni riffejä opetusmateriaalina.

Aihe on mielestäni tärkeä sen takia, koska tekemäni tiedonhaun perusteella markkinoilla ei ole kovin paljon julkaisuja RHCP:n kitaratyyleistä. Koska RHCP on myynyt maailmanlaajuisesti yli 65 miljoonaa levyä ja esiintyy jatkuvasti loppuunmyydyille saleille ja siten he ovat saaneet ison joukon musiikillisia seuraajia, uskon että materiaalille on paljon enemmän kysyntää kuin tarjontaa. (The Independent, www)

Pääasiassa RHCP:n kitaratuotannosta julkaistut teokset ovat transkriptioita heidän levyillään olevista kitararaidoista. Olen löytänyt vain pari kirjaa, joissa heidän kitaratyylejään ja -tekniikoitaan analysoidaan syvällisemmin. Kitaralehdissä on artikkeleita vain John Fruscianten kitaratyyleistä ja niitäkin on vähän. RHCP:n kitaristit Hillel Slovak (perustajajäsen) ja Dave Navarro ovat jääneet täysin ilman huomiota, mikä on mielestäni hyvin outoa. En itsekään valikoinut Slovakin aikaista tuotantoa opinnäytetyöhöni, mutta Slovakilta paljon vaikutteita ottanut Frusciante tavallaan korvaa sen puutteen. Navarron tyylejä olen ottanut mukaan funk metal-kooste -riffiin.

Työhön on siis liittynyt valikointivaihe, työstämisvaihe, kuunteluvaihe ja kehitysvaihe. Niiden vaiheiden jälkeen olen siirtynyt täydentämään opinnäytetyötäni tietoperustalla eli artikkeleita ja julkaisuja lukemalla. Käyttämästäni tietoperustasta ainoastaan transkriptiokirjat ovat vaikuttaneet jollain tavalla parin riffin työstämiseen.

2 Työn taustaa

Tämän työn tietoperusta (tai teoriatausta/viitekehys) on hankala määrittää, koska tein riffit ennen kuin olin tarttunut ensimmäiseenkin opinnäytetyöhön tai nuottikirjaan, jne. Aloin vasta paljon myöhemmin tekemään aiheesta tutkimusta, jonka myötä minulle selvisi, että RHCP:n kitaratyyleistä on tehty hyvin vähän tutkimuksia, artikkeleita tai julkaisuja. Sen sijaan yhtyeen basso- ja rumputekniikoista on kirjoitettu melko paljon. Löysin kitaratyyleistä kuitenkin joitakin artikkeleita ja julkaisuja, joista oli minulle apua analysoimisessa. Kirjoitusten lisäksi kerron vähän yhtyeen biografialla ja mielipiteitäni valikoimistani yhtyeen levyistä.

2.1 Artikkeleita

Vincent DeMasi (2006) on kirjoittanut artikkelin *How to Play Like... John Frusciante, Guitar Player* -lehteen. Hän on tehnyt omia muunnelmiaan *Give It Awayn* introriffistä, *Breaking the Girlin* outroriffistä ja *Scar Tissuen* riffistä. Hän analysoi ne ja antaa soittouhjeita. Hän itse asiassa tekee samaa, kuin minä teen tässä opinnäytetyössä. Hänen tekemänsä *Breaking the Girlin* muunnelma on mielestäni hyvä, mutta itse olisin tehnyt kahdesta muusta riffistä vähän erilaiset muunnelmat. Olisin ehkä myös valinnut vähän eri riffit, koska mielestäni esim. *Give It Awayn* säkeistöriffi on olennaisempi, kuin introriffi. Toisaalta, ihmiset tunnistavat kappaleen introriffistä. Hän kirjoittaa RHCP:stä ja Fruscianteesta seuraavaa:

Toki, Red Hot Chili Peppers pudotti musiikkipommin maailmaan alkemiallaan funkista, punkista, metallista ja rapista. Harmi, että monet niistä, jotka seurasivat kitaristi John Fruscianteen jalanjalkia pelkistivät hänen tulisen rock-funk -hybridinsä aivottomaksi ja loputtomaksi E9-sointutulitukseksi. Jos he olisivat kiinnittäneet enemmän huomiota, he olisivat saattaneet huomata Fruscianteen omistautumisen minimalismille ja vaatimattomuudelle ja myös oman musiikillisen egonsa kumoamisen palvellakseen Mahtavaa Groovea. (DeMasi, 2006)

Mielestäni DeMasi oli oikeassa ainakin siinä, että Frusciante palveli soittaessaan groovea.² Hän soitti aina tiukasti yhdessä basistin ja rumpalin kanssa ja todella kuunteli heitä. Mutta siitä, oliko hän minimalistinen, voi olla monta mieltä. Esimerkiksi *Mother's Milk* ja *Stadium Arcadium* -levyt, ovat ns. täynnä tavaraa, mutta *Blood Sugar Sex Magik* -levyllä hän on mielestäni minimalistinen kuten DeMasi sanoi. Konserteissa Frusciante saattaa itsekin "syllistyä sointutulitukseen" jameissa, mutta silloinkin hänellä on jokin rytmien kuvio kaiken pohjana, jokin joka sitoo hänet rytmisesti yhteen komppisektion kanssa.

---

² Groove: riffien muodostama kudoks, joka soitetaan yleensä rummuilla, bassolla, rytmikitaraalla ja/tai koskettimilla jollakin toimivalla yhdistelmällä, joka luo erottuvan rytmisen/harmonisen taustan, joka tekee kappaleesta tunnistettavan. (Spicer, 2004)

2.2 Julkaisuja

Dale Turner on kirjoittanut kirjan *Guitar Signature Series: The Red Hot Chili Peppers, A Step-By-Step Breakdown of the Band's Guitar Styles and Techniques*, joka nimensä mukaisesti esittelee bändin kitaratyylejä ja –tekniikoita enimmäkseen levyiltä *Freaky Styley*, *The Uplift Mofo Party Plan*, *Mother's Milk*, *Blood Sugar Sex Magik* ja *One Hot Minute*. Se sisältää riffejä introista, säkeistöistä, kertosäkeistä ja lopukkeista ja niiden lisäksi joitakin sooloja. Nuottikuvien lisäksi mukana on levy, joka sisältää riffit säestyksen kanssa soitettuna ja taustat erikseen. Hän kertoo yhtyeen, levyjen, kappaleiden ja soittajien taustoista, kertoo miten kappaleet tulisi soittaa ja analysoi kappaleet. Mielestäni kirja on kaikin puolin asiallinen, mutta itse olisin valinnut eri kappaleita ja kertonut eri faktoja. Käytän kuitenkin opinnäytetyössäni viitteellisesti hänen analyysiaan kappaleista *Give It Away* ja *Under the Bridge*.

2.3 Biografia

Rolling Stone -lehteä mukaillen, voin kertoa, että Red Hot Chili Peppers perustettiin Los Angelesin punk-piirien vanavedessä (vuonna 1983). He yhdistivät funkin ja punkin seksiä täynnä oleviin sanoituksiin. Heistä tuli vaihtoehtorocksuosikkeja³ 80-luvulla ja supertähtiä 90-luvulla. Ikääntymisen myötä, heidän kappaleistaan tuli rauhallisempia ja lyirisempiä. (Rolling Stone, www)

RHCP:ssä on vuosien varrella soittanut 9 eri kitaristia, joista tunnetuimpia, pitkäaikaisempia ja eniten yhtyeen äänenväriin vaikuttaneita kitaristeja ovat Hillel Slovak, John Frusciante ja Dave Navarro. Heidän lisäksi levyille asti ovat päässeet ensimmäiselle levyille (The Red Hot Chili Peppers, 1984) kitaraa soittanut Jack Sherman ja John Fruscianten korvaajaksi pestattu Josh Klinghoffer. Jälkimmäisenä mainittu on mielestäni

---

³ Alternative pop/rock eli vaihtoehto pop/rock on olennainen termi kuvaamaan kaikkia post-punk -bändejä, 80-luvun puolivälistä 90-luvun puoliväliin. Vaikka alternative rockin alle kuuluu suuri määrä alalajeja, ne ovat kaikki sidottuja toisiinsa, koska ne kuuluvat valtavirran ulkopuolelle. 80-luvulla alternative sisälsi kaiken post-hardcore punkista ja funk metallista kokeelliseen rockiin. (Allmusic, www)

melko pätevä seuraaja Johnille, muttei ole mielestäni tuonut kitaransoitollaan RHCP:n palettiin mitään uutta. Hän jatkaa mielestäni Fruscianten viitoittamalla ladulla.

2.4 Diskografiaa

Tässä luvussa esittelen mielipiteitäni valikoimistani RHCP:n levyistä. Käytän viitteinä kriitikkojen tekemiä arvioita. Mielestäni kyseiset levyt ovat tärkeimmät levytykset ja suurimmat merkkipaalut yhtyeen uralla ja tekemieni riffien esikuvat ovat pääosin niiltä levyiltä.

2.4.1 Mother's Milk

Yhtyeelle keskeisen albumin, *Mother's Milk* (1989) myötä Red Hot Chili Peppers nousi undergroundin funkrockia soittavista räppäreistä valtavirran pahoiksi pojiksi melko vaivattomasti. He pääsivät levyn avulla MTV:lle, saivat levytyssovimuksen Warner Brothersin kanssa ja keulahamo Anthony Kiedis ja basisti Flea pääsivät takaisin hommiin perustajajäsen Hillel Slovakin (kitaristi) kuoleman jälkeen. (Hanson, Allmusic, [www](#))

Mielestäni levy on musiikillisesti hyvin voimakas, sillä funk, punk ja metalli ovat mielestäni sopivassa suhteessa. Se sisältää paljon hyviä riffejä ja tiukkoja grooveja. Levyllä on RHCP:n ensimmäiset, tarttuvat hitit *Knock Me Down*, *Higher Ground* (Stevie Wonder –lainakappale) ja *Taste the Pain*. Niiden lisäksi levyllä on myös tuntemattomampia, hilpeitä funkkappaleita, kuten *Magic Johnson* ja *Stone Cold Bush*. Viimeisenä mainitun olen ottanut mukaan tähän opinnäytetyöhön mukaelman muodossa. Levy on varma taidonnäyte, tuolloin 18-vuotiaalta John Frusciantelta. Kokonaisuutena levy on kuitenkin mielestäni hieman hajanainen. Siitä huolimatta se on mielestäni täyttä rautaa heti avauskappale *Good Time Boys*ista lähtien.

2.4.2 Blood Sugar Sex Magik

Red Hot Chili Peppersin paras albumi, *Blood Sugar Sex Magik* hyötyy valtavasti tuottaja Rick Rubinin tuotannosta. John Fruscianten kitara on vähemmän ylitsevuotavan meluisa, jättäen tilaa eri kuvioille ja selkeämmille linjoille ja bändi on kaiken kaikkiaan keskittyneempi, vaikkakin jotkin groovet laahaavat liian kauan. (Huey, Allmusic, [www](#))

Olen samaa mieltä siitä, että levy on yhtyeen ylivoimaisesti paras. Kaikista omistamistani levyistä, *Blood Sugar Sex Magik* on varmaan eniten koskaan levysoittimessani

soinut levy. Levyllä ei ole mielestäni ainuttakaan täyteraitaa ja pitkästä kestoistaan huolimatta (17 kappaletta) jaksan kuunnella sen vaikka pari kertaa putkeen. Kaikki on mielestäni kohdillaan kyseessä olevalla levyllä, tuotantoa myöten. Fruscianten kitarointi on melko minimalistista, mutta mielestäni nerokasta kaikessa yksinkertaisuudessaan. Hän soittaa monta ikimuistoista fraasia, esim. *Under The Bridgen* introriffin. Opinnäytetyönsäni on omat mukaelmani mm. *Give It Away*, *Under the Bridgen* ja *Funky Monksin* riffeistä.

2.4.3 One Hot Minute

Navarron metallisen kitaransoiton olisi pitänyt lisätä tukevuutta Chili Peppersin punk-vaikutteiseen, raskaaseen kitarafunkkiin, mutta sillä on taipumusta tehdä siitä jäykähköä. Korostamalla metallia, funk poistui vähitellen sekoituksesta, kuin myös melodia. *One Hot Minute* on musiikillisesti yhtä kunnianhimoisen, kuin *Blood Sugar Sex Magik*, mutta kohdistamattomuutensa takia se tarjoaa yhtyeen levyistä vähiten jännitystä. (Erlewine, Allmusic, www)

Mielestäni levy on erilainen verrattuna joihinkin muihin yhtyeen levyihin. Iso syy levyn erilaisuuteen on kitaristi Dave Navarron paikoin metallityylinen lähestymistapa. Se ei kuitenkaan tee mielestäni levyä huonoa ja en ole täysin samaa mieltä levyllä olevasta funkkin ja metallin suhteesta. Mielestäni molempia on melko sopusuhtaisesti, muttei niin sopusuhtaisesti, kuin *Mother's Milk* -levyllä. Onneksi puhdasta funkkiakaan ei ole unohdettu. Tosin, Navarro saa RHCP:n kuulostamaan mielestäni hyvin paljon myös toiselta yhtyeeltään, Jane's Addictionilta. Levyllä on kuitenkin paikkansa RHCP:n diskografiassa ja se on mielestäni musiikillisesti voimakas levy *Mother's Milk*in kaltaisesti. *One Hot Minute*lta olen ottanut vaikutteita *One Hot Coffee Sucking Song* -koosteriffiin, mm. kappaleista *One Hot Minute* ja *Coffee Shop*.

2.4.4 Californication

Monet tajusivat, että Red Hot Chili Peppersin päivät kiistattomina vaihtoehtokuninkaina olivat ohi heidän lattean vuoden 1995 *One Hot Minute* -julkaisun jälkeen, mutta tämä legendaarinen ja vaikutusvaltainen porukka palasi takaisin suuruuteen vuoden 1999 *Californication*in myötä. Ilmeinen syy heidän uudelleensyntymiselleen on kitaristi John Fruscianten paluu (korvaten Dave Navarron). Frusciante osoittautuu keskeiseksi RHCP-kitaristiksi. (Prato, Allmusic, www)

Mielipiteeni levyistä on melko samoilla linjoilla kriitikon kanssa. Frusciante sai RHCP:n taas kuulostamaan RHCP:ltä. Funk rock palasi kehiin jälleen sellaisena, kuin yhtye oli

sen alun perin lanseerannutkin. *Californicationilla* RHCP teki myös uuden aluevaltauksen, omalla urallaan; he tekivät vaihtoehtorockista valtavirran musiikkia. Ja *Californicationilla* RHCP uudistui. Kuten *Blood Sugar Sex Magikilla*, jokaisella kappaleella on mielestäni paikkansa levyllä. Tosin, jotkin kappaleet erottuvat joukosta selkeästi muita korkeatasoisimpina. Jossain määrin levy on siis tasoltaan mielestäni hajanainen. Hajanaisuudesta huolimatta *Californication* on mielestäni yksi RHCP:n parhaista levyistä. Opinnäytetyössäni on mukaelmat mm. nimikkokappaleen ja *Scar Tissuen* riffeistä.

3 Red Hot Guitar Riffs

Olen siis tehnyt 10 kitarariffiä, joilla pyrin esittelemään joitakin Red Hot Chili Peppersin kitaratyylejä. Olen tehnyt ne alkuperäisiä kitarariffejä soittamalla ja muokkaamalla.

Esittelen seuraavaksi itse työn tuloksen eli riffit. Joissakin tapauksissa kerron viitteellisesti jotain alkuperäisistä riffeistä. Analyysissa analysoin rytmin, melodian ja harmonian. Kommentoin myös tyylillisiä asioita ja annan ehdotuksia sopivan äänenväriin etsimiseen. Analyysin lisäksi annan myös joitakin soitto-ohjeita.

3.1 Take It Away

Dale Turner sanoo kirjassaan *The Red Hot Chili Peppers (1998), A Step-By-Step Breakdown of the Band's Guitar Styles and Techniques Give It Away:n* säkeistöriffistä seuraavaa:

Kun Flea paukuttaa toistavaa bassolinjaansa, John harjoittaa loistavasti synkpoitua yksiäänistä riffiä, jossa käytetään nokkelasti kromaattisia välisäveliä. Tämä riffi perustuu löyhästi A-mollipentatoniseen asteikkoon (A-C-D-E-G) viidennessä asemassa. Kuitenkin John luo jännitettä tämän asteikon sisällä lisäämällä ylimääräisiä ääniä asteikon ulkopuolelta, jotka ovat c# ensimmäisessä tahdissa c:n ja d:n välissä ja d# toisessa tahdissa d:n ja e:n välissä. Näitä ääniä (c# ja d#) voidaan pitää kromaattisina välisävelinä, koska ne ovat A-mollipentatonisen ulkopuolella ja niitä käytetään teoreettisesti "oikeiden" sävelien välissä.

Mielestäni riffissä on kuitenkin kyse siitä, että se perustuu A-bluesasteikkoon, jonka ohella käytetään kromaattisena välisävelenä pientä terssiä eli c#-ääntä.

Take It Away (kuvio 1.) on mukaelma *Give It Away* -kappaleen säkeistön riffistä. Se on hyvä esimerkki bändin funktyylisistä yksiäänisistä kitarariffeistä.

Riffi sisältää synkooppeja, staccatoa⁴ ja $\frac{1}{4}$ -venytyksiä. $\frac{1}{4}$ -venytykset ovat hyvin pieniä venytyksiä, n. puolet $\frac{1}{2}$ -venytyksistä (puoli sävelaskelta). Riffi nojautuu rytmisesti 16-osa-alijakoihin. Harmonisesti riffi kulkee Am7-soinnun ympärillä. Riffin äänet ovat enimmäkseen A-bluesasteikon ääniä, mutta seassa on myös suuri terssi. Tosin, se sulautuu joukkoon mainiosti kromaattisessa sävelkulussa.

Ensimmäinen tahti alkaa siis kromaattisella sävelkululla, joka päättyy lievästi venytettyyn pieneen terssiin. Siitä tulee riffiin pieni blues-sävy. Kolmannen iskun toiselta kahdeksasosalta alkava sävelkulku etenee lähes asteittaisesti bluesasteikon mukaan, ainoastaan pieni terssi jää välistä pois. Sävelkulku etenee siis kvartin ja ylinousevan kvartin kautta seuraavan tahdin ensimmäisellä iskulla olevaan kvinttiin. Kvinttiä seuraa toisella kahdeksasosalla pieni septimi, äänten välissä on suuren sekstin pituinen hypy. Toisen iskun jälkimmäisen kahdeksasosan g-äänen kautta päädytään lyhyen kahdeksasosan pituiseen oktaaviotteeseen. Oktaaviote tekee poikkeuksen yksiäänisyyteen. On huomioitavaa, että oktaaviotteessa alempana äänenä on avoin A-kieli ja ylempi ääni otetaan D-kielen seitsemänneltä nauhalta. Kolmannessa tahdissa ensimmäisen tahdin kromaattinen sävelkulku on sijoitettu 16-osien takapotkuille. Muutenkin kolmas tahti on täynnä synkooppeja. Takapotkut jatkuvat kolmannen iskun toisella kahdeksasosalla, jolloin g-ääni toistuu kolme kertaa 16-osien takapotkuilla. Viimeinen tahti on lähes sama, kuin toinen tahti. Ensimmäisellä iskulla on tällä kertaa kvartti ja jälkimmäisellä kahdeksasosalla on lievästi venytetty pieni terssi.

---

⁴ Staccato merkitään pisteellä ja se tarkoittaa, että nuotti soitetaan lyhyenä. Yleensä se soiteetaan puolet lyhyempänä kuin normaalisti eli esimerkiksi kahdeksasosanuottina kirjoitettu nuotti soitetaan kuudestoistaosanuotin mittaisena. (Mäkelä, 2009)

Take It Away

funk ♩ = 95

Electric Guitar

Electric Guitar

E. Gtr.

E. Gtr.

Kuvio 1. Take It Away –riffi

Riffiä luonnehtiva avainsana on säästeliäisyys. Riffi jättää tilaa komppisektiolle. Se on myös hyvä esimerkki siitä, miten kromatiikkaa, bluesasteikkoa ja rytmistä muuntelua voidaan käyttää luovasti. Tyyllillisesti riffi on ehkä funkmaastossa hieman epätavanomainen. Epätavanomaisuus ei johdu funkissa hyvin tyypillisestä synkopoinnista⁵, vaan juurikin kromaattisista sävelkuluista. Itselleni sellaisia on tullut harvemmin vastaan funkmusiikissa. Silloin, kun kromatiikkaa on tullut vastaan, se on ollut kromaattinen sävelkulku, joka alkaa pienestä septimistä, menee siitä suureen septimiin ja päättyy oktaaviin/perusääneen. Se ei ole edustettuna tässä riffissä, vaan tässä riffissä on siis kromaattinen kulku kvartista kvinttiin ja toinen kromaattinen kulku kvartista pieneen terssiin.

Frusciante käyttää äänenväriä overdrivea eli yliojhattua, lievää säröä ja keskitaajuuksia. Äänenväriä voi hakea korostamalla siis keskitaajuuksia eli middleä ja ylätaajuuksiakin eli trebleä voi myös korostaa. Oletan, että Frusciante on käyttänyt äänityksessä

⁵ Funk on soul-musiikin alalaji, joka on verraten **hidastempoista** ja rytmillisesti erittäin voimakkaasti **synkopoitua**. Synkopointi tarkoittaa laajasti katsoen mitä tahansa iskua, joka rikkoo perusmetriikan, mutta funkissa tyypillistä on kahdeksas- JA kuudestoistaosanuottien painotuksilla luodut iskut, kun rockissa 16.-osanuoteilla painotetut rytmit ovat harvinaisia. (Soultown, www)

Fender Stratocasteria. Kitaran tallamikrofoni varmaan sopii hyvin äänenväriin hakemiseen.

Soitannollisesti kannattaa kiinnittää huomiota iskujen (varsinkin 16-osien) tarkkaan ajoittamiseen ja äänten pituuksiin. Iskujen ajallista tarkkuutta voi edesauttaa soittamalla scratchausta⁶ sammutettuihin kieliin taukojen aikana, ja itse asiassa sitä Frusciante tekeekin hieman soittaessaan alkuperäistä riffiä. Tai sitten voi vain pitää jonkinlaista liikettä yllä oikeassa kädessä taukojen aikana. Aksentoidut äänet kannattaa huomioida ja nuottikuvassa merkittyjen aksentoitujen äänien lisäksi voi aksentoida muitakin ääniä, esim. synkopoituja ääniä. Tanakan otteen käyttäminen riffiä soittaessa on sallittua ja itse asiassa toivottavaakin, koska silloin kielet särähtävät sopivasti, kun plektra osuu niihin.

3.2 Around the Globe

Around The Globe (kuvio 2.) muistuttaa hyvin paljon *Around The World* -kappaleen (1999, Californication) pääriffiä. Se on jälleen yksi hyvä esimerkki yksiäänisestä funkristä ja bändin 16-osarytmiikasta. Se on melodisesti ja rytmisesti yksinkertainen, mutta silti mielestäni tarttuva.

Riffin äänet ovat d (vapaa D-kieli) eli kvintti, f (D-kieli, kolmas nauha) eli pieni septimi ja g (D-kieli, viides nauha) eli perusääni. Riffi alkaa 16-osakoholla. Sitä seuraa neljän 16-osasävelen sarja, jossa sävelkulku g-f toistuu kaksi kertaa. Sen jälkeen toisella iskulla on 16-osatauko, jota seuraa 16-osan pituinen d -ääni. Sitten tulee jälleen 16-osatauko, jota tällä kertaa seuraa 16-osan pituinen f -ääni. Kolmannella iskulla toistuu ensimmäisen iskun sävelsarja. Viimeisellä iskulla on pisteellisen kahdeksasosan pituinen tauko, jota seuraa viimeisellä 16-osalla oleva d -ääni.

---

⁶ Engl. Scratch = raapaisu. Termiä käytetään kuvaamaan efektinomaisia ääniä, joilla ei ole selkeää sävelkorkeutta. (Johnston, 2004)

Around the Globe

funk ♩ = 97

Electric Guitar

overdrive

Electric Guitar

overdrive

Kuvio 2. Around the Globe –riffi

Riffi on mielestäni hyvä esimerkki siitä, kuinka muutamalla äänellä, niiden toistamisella ja säästeliäällä rytmittämisellä pärjää hyvin pitkälle.

Äänenväriä voi hakea samankaltaisilla asetuksilla, kuin *Take It Away*:ssä on. Samat tulkinnalliset ja soitannolliset asiat pätevät myös tässä riffissä. Eli tässäkin riffissä kannattaa kiinnittää huomiota hyvään ajoitukseen ja tässä tapauksessa taukojen pituuksiin.

Tämä on myös toinen esimerkki siitä, että RHCP viihtyy melko hitaassa, 16-osaa alijakoisessa tempossa.

3.3 Fleshwound

Fleshwoundin (kuvio 3.) innoittajana toimi kappaleen *Scar Tissue* (1999, Californication) riffi. Alkuperäisestä riffistä se siis eroaa hyvin paljon. Kyseessä on oikeastaan ihan uusi riffi.

Riffi perustuu desimin (oktaavi + sekunti) päässä toisistaan oleviin linjoihin. Linjat muodostuvat soinnun perusäänestä ja seuraavassa oktaavialassa olevasta soinnun pienestä tai suuresta terssistä. Soinnut ovat luonnollisen D-molliasteikon toonika (Dm), kolmannen asteen duuri (F) ja seitsemännen asteen duuri (C).

Tämäkin riffi koostuu rytmisesti 16-osista, mutta tällä kertaa 16-osat ovat kolmimuun- teisia. Nuotissa olen ilmaissut asian ”shuffle 16th notes” –tempomerkinnällä.

Fleshwound

rock ♩ = 90 shuffle 16th notes

Electric Guitar

clean
let ring -----|

Electric Guitar

T 4/4
A 10 10 9 10 7 10 7 9
B 10 10 8 10 8 8 10 10 8 10
clean
let ring -----|

E. Gtr.

3 Dm C Dm F C Dm
let ring -----| let ring -----|

E. Gtr.

T 10 10 9 10 7 10 7 9
A 10 10 8 10 8 8 10 10
B 10 10 8 10 8 8 10 10
let ring -----| let ring -----|

Kuvio 3. Fleshwound –riffi

Ensimmäisellä iskulla on Dm –sointuarpeggio. Äänen välissä pieni on siis desimi, perusääni-pieni desimi-perusääni. Äänet soitetaan E- ja G-kieliltä. Toisella iskulla tulee taas pieni desimi, jota seuraavilla 16-osilla on liu'utus C-soinnusta Dm- sointuun. Kolmannella iskulla on kahdeksasosatauko, jota seuraa A- ja B-kieliltä soitettu F-duuri. Sitten tulee jälleen kahdeksasosatauko, jota tällä kertaa seuraa C-duuri. Toinen tahti on melkein sama, kuin ensimmäinen tahti. Tällä kertaa F:n ja C:n tilalla on puolitauko. Kolmas tahti on sama, kuin ensimmäinen tahti. Viimeisessä tahdissa on taas Dm-arpeggio, jota seuraa takapotkuilla olevat, asteittaisesti laskevat d-mollin sävelet (kvintistä alas sekuntiin). Kyseinen filli on otettu *Scar Tissue*sta.

Riffiä voi soittaa joko plektralla tai plektra/sormet -yhdistelmällä. Frusciante itse soittaa *Scar Tissuen* riffin plektralla. Kielten päällekkäinen sointi kannattaa huomioida, joka on nuottiin merkitty let ring –merkinnällä. Kuten aiemmissa riffeissä, tauot kannattaa myös huomioida. Liu'utus C-duurista D-molliin kannattaa harjoitella tarkasti. Missään tapauksessa ei pidä kiilata. Haastetta on esim. viimeisessä tahdissa olevan fillin ajoittamisessa.

Äänenväri on puhdas ja melko pehmeä. Oletettavasti Frusciante on käyttänyt *Scar Tissuenkin* soittamisessa Stratocasteria. Pehmeyttä voi hakea vaikka käyttämällä keskimmäistä mikrofonia.

Otin riffin mukaan sen takia, koska mielestäni Frusciante on luonut jotain sellaista, joka on minulle tullut harvoin vastaan. Itse asiassa, en *Scar Tissuen* lisäksi ole kuullut moista ”desimiotetta” paljon käytettävän, en ainakaan vaihtoehtorockissa.

3.4 Hot Bush

Hot Bush (kuvio 4.) on kompaktimpi versio *Stone Cold Bush* -kappaleen (1989, Mother's Milk) pääriffistä. Alkuperäisen neljän tahdin riffin ideat on tiivistetty kahden tahdin riffiin.

Harmonisesti riffi viittaa Gm7-C7-sointuprogressioon. 16-osat ovat jälleen läsnä rytmikassa. Tempoltaan *Stone Cold Bush* on yhtyeen tuotannon nopeimmasta päästä.

Hot Bush

funk ♩ = 138

Electric Guitar

w/wah-wah & distortion

Electric Guitar

w/wah-wah & distortion

Kuvio 4. Hot Bush –riffi

Ensimmäisen tahdin kolme ensimmäistä 16-osaa soitetaan silloin, kun wah-wah-pedaali on ylhäällä eli silloin korostuvat matalat taajuudet. Neljännellä 16-osalla ikään kuin aksentteina soivat Gm7-soinnun sävelet syttyvät silloin, kun pedaali on alhaalla eli tällöin ylätaajuudet korostuvat. Toisen iskun kahdella viimeisellä 16-osalla pedaali paa ylös. Tahdin lopussa olevissa 16-osatakapotkuissa pedaali on alhaalla. 16-osataukojen aikana pedaali on ylhäällä. Toisen tahdin kahden viimeisen iskun aikana olevissa slurreissa (hammer on, pull off) pedaali on alhaalla ja taas taukojen aikana ylhäällä. Ensimmäisen tahdin lopussa on kromaattinen kulku F-äänestä G-ääneen eli pienestä septimistä perusääneen. Takapotkut korostavat tehokkaasti kromaattista sävelkulkua ja wah-wahin korkeat taajuudet korostavat sävelkulkua entisestään. Toisen tahdin lopun C- ja Bb-äännet merkkäavat soinnun vaihtumisen.

Olen käyttänyt taiteellista vapautta lisäämällä riffiin slurrit, joita ei siis ole alkuperäisessä *Stone Cold Bushin* riffissä. Slurrit sopivat mielestäni hyvin yhteen wah-wahin liikkeiden kanssa. Lopputuloksena on sulava äänenväri. Wah-wahin lisäksi äänenvärin luomisessa käytetään tällä kertaa voimakkaampaa säröä eli distortionia.

Tämäkin riffi on itse asiassa enimmäkseen yksiääninen, johon poikkeuksen tuo siis ainoastaan Gm7 –soinnun päällekkäin soitetut pieni septimi ja pieni terssi.

Riffi toimii esimerkkinä funkyhtyeiden kitaristien paljon käyttämän wah-wah-pedaalin hyödyntämisestä. Red Hot Chili Peppersin ensimmäisistä levytyksistä lähtien, wah-wah-pedaali on myös ollut yhtyeen kitaristien käytössä melko paljon.

Mother's Milk oli John Fruscianten ensimmäinen levytys yhtyeen riveissä.

3.5 On The Bridge

Dale Turner sanoo *Under The Bridgen* introriffistä seuraavaa kirjassaan:

Jos olet nähnyt Red Hot Chili Peppersin videon kappaleesta, olet ehkä nähnyt John Fruscianten käyttävän alussa epäsovinnaisen näköisiä sointuotteita. Faktahan on, että nämä soinnut ovat tarkkoja transponointeja kahdesta vapaan aseman soinnusta, jotka varmaan jo tiedät – C ja E, jotka on siirretty ylös sävelaskeleella täysin nauhoilla oleviksi versioiksi D:stä ja E:stä, kukin erikseen. John käyttää sorminäppäilytekniikkaa tämän arpeggoidun kuvion soittamiseen, tarkoittaen, että hän käyttää näppäilykätensä peukaloa (p), etusormea (i), keskisormea (m) ja nimetöntä (a) kielten artikuloimiseen.

On the Bridge (kuvio 5.) on muunnelma *Under the Bridge* -kappaleen (1991, Blood Sugar Sex Magik) tunnetusta introriffistä. Riffin harmonia on yksinkertainen ja siinä on vain pari duurikolmisointua (E ja C, alkup. F# ja D). Ensimmäisen tahdin kolmella ensimmäisellä iskulla on E-duuriarpeggio. Viimeisen iskun neljän 16-osan muodostama sävelkulku viittaa C-duuriin ja seuraavassa tahdissa on C-duuriarpeggio. Sama arpeggiokuvio siis toistuu E-duurissa ensimmäisessä tahdissa ja C-duurissa toisessa tahdissa. Kahdella ensimmäisellä iskulla oleva arpeggiokuvio on synkopoitu. Toisen tahdin viimeisellä iskulla palataan taas E-duuriin merkkeävän sävelkulun myötä. Arpeggioiden välissä olevat neljä säveltä ovat ikään kuin kohosäveliä, jotka johtavat seuraavaan sointuun tai sävellajiin, jos niin haluaa ajatella.

On the Bridge

rock ♩ = 70

Electric Guitar

Electric Guitar

clean let ring----- let ring-----

T 4/4
A
B 0 2 2 2 0 3 0 2 3 2 2 2 0 2 1 0

clean let ring----- let ring-----

Kuvio 5. On the Bridge –riffi

En ole merkinnyt näppäilykuviota nuotinnokseen, mutta luulen, että näppäilyjärjestys löytyy luontevasti varsinkin sointuarpeggioissa. Kerron kuitenkin, että E-kielellä on peukalo, A-kielellä etusormi, D-kielellä keskisormi ja G-kielellä nimetön. Sama järjestys pätee kieliryhmällä A – B. Välissä olevat 16-osat voi näppäillä vaikka peukalolla tai i-m-i-m-vuorottelulla. Ja mikään ei estä soittamasta riffiä plektralla tai vaikka käyttämällä hybrid pickingiä eli sormien ja plektran yhdistelmää. Mutta Frusciante tosiaan soittaa itse *Under The Bridgen* riffin sormilla.

On the Bridgessä voi hakea samaa äänenväriä, kuin *Fleshwoundissa*. Äänenväristä tekee pehmeämmän jo se, että riffi soitetaan sormilla.

Riffi on esimerkki siitä, miten yksinkertaisia ominaisuuksia yhdistämällä voi saada aikaiseksi jotain tunnistettavaa, tarttuvaa ja ikimuistoista.

3.6 Mommy Has a Secret Party In Daddy's Airplane

Mommy Has a Secret Party In Daddy's Airplane on ensimmäinen tekemistäni RHCP-koosteriffeistä. Se yhdistää kappaleiden *Mommy, Where's Daddy* (1984, The Red Hot Chili Peppers), *If You Have To Ask* (1991, Blood Sugar Sex Magik), *Special Secret Song Inside* (tunnetaan myös nimellä *Party On Your Pussy*) (1987, The Uplift Mofa Party Plan) ja *Aeroplane* (1995, One Hot Minute) kitarariffien elementtejä toisiinsa. Syynä siihen, miksi tein kyseisen koosteriffin on se, että kyseessä olevat kappaleet ovat hyvin samankaltaisia ja sisältävät harmonisesti ja rytmisesti samoja aiheita. Oike-

astaan *Mommy, Where's Daddy* ja *If You Have To Ask* ovat eräänlaisia sukulaiskappaleita musiikillisesti ja samoin myös *Special Secret Song Inside* ja *Aeroplane* ovat sukua toisilleen. Mutta kaiken kaikkiaan kaikki kappaleet ovat mielestäni jollain tavalla samankaltaisia.

Ensimmäisessä tahdissa on *If You Have To Askin* kitarariffin rytmi ja *Aeroplanen* sointukierto ja käännökset (alkup. sointukierto on Gm7-C7). Toisessa tahdissa on sama sointukierto oktaavia alemmalla ja *Mommy, Where's Daddyn* kitarariffin rytmi. Kolmas tahti on sama, kuin ensimmäinen tahti. Tahdissa neljä on *Aeroplanen* säkeistön kitarariffin rytmi (sama rytmi on myös *Special Secret Song Insidessa*) ensimmäisen iskun aikana ja *If You Have To Askin* kitarariffin loppu neljännellä iskulla.

Koosteriffissä esiteltävät asiat ovat kaksiäänisten sointuotteiden ja tietynlaisen rytmiiän käyttäminen. Ensimmäisessä ja kolmannessa tahdissa esiintyvä rytmi on tuttu The Meters -tyyppisen New Orleans funkin rytmiiäkasta. Sitä voi myös pitää latinmusiikista peräisin olevana clavena. Toisessa tahdissa on myös claverytmiä, kolmannen iskun toiseen 16-osaan asti. Tällä kertaa mukana ei ole ensimmäisen ja kolmannen tahdin scratchausta.

Mommy Has a Secret Party On Daddy's Airplane

funk ♩ = 97 shuffle 16th notes

Electric Guitar

Electric Guitar

E. Gtr.

E. Gtr.

Em⁷ A⁷ Em⁷ A⁷

clean

clean

Em⁷ A⁷ Em⁷ A⁷

clean

Em⁷ A⁷ Em⁷ A⁷

Em⁷ A⁷

clean

clean

Kuvio 6. Mommy Has a Secret Party in Daddy's Airplane –riffi

Riffiä soittaessa kannattaa kiinnittää erityisesti huomiota kolmimuunteisten 16-osien keinuvuuteen. Soivat 16-osat tahdeissa 1 ja 3 ovat aika lyhyitä. Toisen ja neljännen tahdin rytmejä soittaessa kannattaa pitää jonkinlainen liike oikeassa kädessä taukojenkin aikana. Silloin rullaavuus säilyy soitossa ja iskut menevät kohdilleen paremmin. Riffin 16-osia soittaessa pärjää hyvin löysällä ranteella ja pienellä liikkeellä. Voimaa riffin soittamisessa ei tarvita, vaan riittää että käsi raapii kieliä kevyellä otteella. Viimeisen tahdin aksentit saa voimakkaammiksi ja tanakammiksi plektraa puristamalla. Kuu-destoistaosien rullaavuutta voi harjoitella vaikka dempattuihin kieliin metronomin tai rumpukoneen avulla.

Äänenväriä voi hakea samalla tavalla, kuin *Take It Away*:ssä, mutta tällä kertaa jättäen särön pois.

3.7 Alaskation

Alaskationin riffi (kuvio 7.) on ottanut vaikutteensa *Californicationin* (1999, Californication) pääriffistä. Se on harmonialtaan yksinkertainen ja vaikeustasoltaan helppo.

Ensimmäisessä tahdissa on F-duuriarpeggio, jossa on välisävelenä soinnun nooni eli g. Vaikka olen nuottikuvassa merkinnyt soinnun F(add9) –soinnuksi, niin itse asiassa se on F-duuri, koska lopulta soimaan jäävät vain kolmisoinnun sävelet. Mutta musiikillisen hahmottamisen kannalta kuvion voidaan ajatella pohjautuva F(add9) –sointuun. Toisessa tahdissa toistuu ensimmäisen tahdin näppäilykuvio, tällä kertaa G-duurisoinnolla. Kahdessa viimeisessä tahdissa on myös sama kuvio, tällä kertaa A-mollisoinnolla. Kaksi ensimmäistä tahtia näppäillään kieliryhmällä 6 - 3 ja kaksi viimeistä tahtia kieliryhmällä 5 - 2.

Tässä riffissä voi hakea samaa äänenväriä, kuin *Fleshwoundissa*, eli pehmeää äänenväriä. Tämä riffi soitetaan plektralla. Frusciante käytti *Californicationin* levytyksessä puoliakustista sähkökitaraa. Samaa äänenväriä voi hakea vaikka Stratocaster-tyyppisestä kitarasta käyttämällä kaulamikrofonia ja vähentämällä tonea.

Alaskation

rock ♩ = 96

Electric Guitar

Electric Guitar

Kuvio 7. Alaskation –riffi

Riffi on mukana osoittamassa, mitä voi saada aikaiseksi, kun perusavoimia kolmisoin-tuja koristellaan avoimilla kielillä olevilla ulkopuolisilla sävelillä.

3.8 Funky Nuns

Funky Nuns (kuvio 8.) on koottu yhteen *Funky Monks* -kappaleen (1991, Blood Sugar Sex Magik) intron ja säkeistön riffeistä ja filleistä.

Yksi avainsanoista riffiä analysoidessa on perkussiivisuus. Perkussiivisuutta pitää yllä oikeastaan vahvat aksentit. Aksentoidut äänet ovat lyhyitä. Riffissä on aksenttien lisäksi koristeina slurrit (hammer-on ja pull-off), lievät ja laajemmat venytykset sekä liu'utukset.

Harmonialtaan riffi viittaa Gm7-sointuun. Ensimmäisen tahdin ensimmäisellä iskulla lyhyttä ja aksentoitua kahdeksasosaa seuraa 16-osatriolislurri (kaksi pull-offia peräkkäin). Toisella iskulla on aksentoitu double-stop (kaksi ääntä päällekkäin), jonka alempi ääni on lievästi venytetty (1/4-venytys). Tahdin kolmannella iskulla on ensin aksentoitu slurri (hammer-on, jälkimmäinen ääni on lyhyt), jota seuraa iskun viimeisellä 16-osalla kahden kielen venytys (ylempi kieli venyy 1/2-askelen verran ja alempi kokonaisen sävelaskeleen verran). Venytys jatkuu neljännen iskun ensimmäiseen 16-osaan asti, josta se palautuu lähtökohtaan iskun toisella 16-osalla. Toinen tahti alkaa samalla ta-

valla, kuin edellinen tahti. Kolmannella iskulla on 16-osatriolislurri (hammer-on ja pull-off) ja neljännellä iskulla on aksentoitu pull-off. Kolmas tahti on sama, kuin ensimmäinen tahti. Neljäs eli viimeinen tahti päättyy sekstiliu'utuksiin kolmannella ja neljännellä iskulla.

Funky Nuns

funk ♩ = 88

Electric Guitar

Gm⁷

clean

Electric Guitar

T
A
B

clean 3 3 5 3-0 3 5 5 6 5 3 3 5 3-0 3 5 3-5-3 5-3-1

E. Gtr.

Gm⁷

E. Gtr.

T
A
B

3 3 5 3-0 3 5 5 6 5 3 3 5-3-0 3 5 5-7-7 3-5-5

Kuvio 8. Funky Nuns –riffi

Riffi soveltuu parhaiten joko sormilla tai plektra/sormet -yhdistelmällä soitettavaksi. Äänenväri on aika keskitaajuuspainotteinen. Alkuperäisen introriffin Frusciante soittaa itse ensin akustisella kitaralla ja sitten sähkökitaralla.

Kaiken kaikkiaan riffi on melko bluesvivahteinen, mutta se muuttuu aivan joksikin muuksi, kun siihen yhdistää alkuperäisen kappaleen disco -tyyppisen komppisektiopojennon.

3.9 Charlie's Purple Ship in a Storm

Seuraava tekemistäni koosteriffeistä on *Charlie's Purple Ship in a Storm* (kuvio 9.), joka sisältää tiettyjä samoja ominaisuuksia kappaleista *Charlie* (2006, Stadium Arcadium), *Purple Stain* (1999, Californication), *Mellowship Slinky in B-major* (1991, Blood Sugar Sex Magik) ja *Storm in a Teacup* (2006, Stadium Arcadium).

Harmonisesti yhdistävä tekijä on basson tietyn pedaaliäänänen, tai sen ympärille tehdyn bassolinjan, päälle soitetut progressiot. Tässä tapauksessa basson pedaaliäänänenä on D, jonka päälle soitetaan kitaran yläkielillä enimmäkseen mollisolmisointujen barréotteita. Sama ilmiö esiintyy siis *Purple Stain*:in, *Mellowship*:in ja *Teacup*:in tiettyjen osien kitarakompeissa.

Kolmessa ensimmäisessä tahdissa rytmisesti yhdistävänä tekijänä on *Charlie*'n kitarakompin rytmi. Kyse on polyrytmikuviosta (3 vastaan 4). Polyrytmi alkaa tahdin ensimmäisellä iskulla kahdeksasosatauolla, jota seuraa kaksi 16-osaa ja päättyy kolmen 16-osan pituiseen taukoon tahdin kolmannella iskulla, jonka jälkeen polyrytmi alkaa uudelleen tahdin neljännellä iskulla.

Charlie's Purple Ship in a Storm

funk ♩ = 110

The musical score is divided into two systems. The first system includes two staves for Electric Guitar. The top staff is in treble clef with a 4/4 time signature, marked 'clean', and features chords Dm, Dbm/D, and Em/D. The bottom staff is in bass clef, also marked 'clean', and shows a rhythmic pattern of eighth notes with fret numbers 10, 9, and 12, and 'X' marks for muted notes. The second system includes two staves for E. Gtr. The top staff is in treble clef with a 4/4 time signature, marked 'clean', and features chords Dm, G7/D, Bb/D, and C/D. The bottom staff is in bass clef, marked 'clean', and shows a rhythmic pattern of eighth notes with fret numbers 10, 13, 12, 6, 8, and 9, and 'X' marks for muted notes.

Kuvio 9. Charlie's Purple Ship in a Storm –riffi

Mollisoinnut ovat siis barréotteiden ”yläkertoja”, jotka voi halutessaan ottaa joko etusormella tai nimettömällä. Kokonaisia barréotteita voi myös käyttää. Ensimmäisen tahdin neljännen iskun takapotkulla alkava Dbm-fraasi luo jännitettä yhdessä basson D-pedaalin kanssa soitettuna. Vastaavanlainen Im – VIIIm -progressio esiintyy *Purple Stainissa*, *Mellowshipissä* ja *Teacupissa*. Toisen tahdin kolmannen iskun takapotkulla alkava Em-fraasi luo sen sijaan doorisen sävyn (D-doorinen). Viimeisessä tahdissa on komppirytmii Mellowshipistä. Itse asiassa sama rytmi oli jo *Mommy Has a Secret Party in Daddy's Airplanen* –koosteriffissä. Viimeisen kahden tahdin sointuprogressio (I-IV7-VI-VII = Dm-G7-Bb-C) on yhdistelmä Mellowshipin ja Purple Stainin progressioista.

Soitannollisesti riffi on samaa scratchausta, kuin *Mommy* –koosteriffissä. Samoihin, aiempien riffien yhteydessä esiintyneisiin asioihin, kannattaa kiinnittää huomiota. Tässä riffissä voi hakea samaa äänenväriä, kuin *Mommyssa*.

Riffi on siis kaiken kaikkiaan esimerkki ”yläkertoitteiden” ja polyrytmien käyttämiestä ja pääasiana on siis bassopedaaliäänien ja sointuprogression välinen suhde.

3.10 One Hot Coffee Sucking Song

Halusin mukaan myös esimerkin RHCP:n raskaammasta musiikista, joten tein jälleen koosteriffin. *One Hot Coffee Sucking Song* (kuvio 10.) yhdistää *One Hot Minuten*, *One Big Mobin*, *Coffee Shopin*, *Suck My Kissin* ja *Greeting Songin* riffit toisiinsa. Kyseinen musiikkityyli eli funk metal⁷ oli valloillaan varsinkin yhtyeen vuoden 1995 levyllä *One Hot Minute*, jolla on kappaleet *One Hot Minute*, *One Big Mob* ja *Coffee Shop*. *Suck My Kiss* ja *Greeting Song* ovat levyiltä *Blood Sugar Sex Magik* (1991) eli ovat itse asiassa John Fruscianten aikaista tuotantoa. RHCP:n ensimmäinen, selkeästi funk metaltyyliä edustanut levy oli vuoden 1989 *Mother's Milk*.

Ensimmäisessä tahdissa on synkopoitu rytmi voimasoinnuilla (power chords, perusääni-kvintti-oktaavi) soitettuna, kahden ensimmäisen iskun aikana. Kyseinen rytmikuvi löytyy sekä *Greeting Songin* että *One Big Mobin* riffeistä. Kolmannen iskun ensimmäisellä kahdeksasosalla on avoin voimasointuote (vapaa E- ja B-kielet ja b-ääni G-kielen neljänneltä nauhalta), josta laskeudutaan jännitteeseen sointuun. Jännite tulee siitä, että siinä on sekä vähennetty että puhdas kvintti. Sointu kestää neljännen iskun ensimmäiseen kahdeksasosaan asti, jonka jälkeen tulee scratchausta kahdella viimeisellä kuudestoistaosalla. Fraasi mukailee *Coffee Shopista* löytyvää fraasia.

Toisen tahdin kahdella ensimmäisellä iskulla on aksentoituja E5-voimasointuja, joiden välissä on kämmenellä dempattuja e-ääniä (vapaa E-kieli). Kolmannella iskulla on venytetty ja palautettu, puolen sävelaskeleen venytys c#-äänestä d-ääneen (suuri seksti ja pieni septimi). Kieli venytetään takaisin d-ääneen kolmannen iskun viimeisellä 16-osalla, jonka jälkeen tulee taas puolen sävelaskeleen venytys. Jälkimmäiseen 16-osaan tulee vibraatto mukaan.

Kolmas tahti on sama, kuin ensimmäinen tahti. Kyseinen venytyslicki löytyy *One Hot Minute* -kappaleesta. Viimeisessä tahdissa on ensimmäisellä iskulla jälleen aksentoitu voimasointu ja dempattuja ääniä. Seuraavalla kolmella iskulla on yksittäisiä ääniä, jotka viittaavat vähennettyyn sointuun (E°). Vähennetty sävy alkaa itse asiassa jo tahdin

---

⁷ Funk metal ottaa heavy metallin lujat kitarat ja riffit ja sulauttaa ne funkkin pomppiviin bassolinjoihin ja rytmeihin. Funk metal kehitettiin 80-luvun puolivälissä kun vaihtoehtobändit, kuten Red Hot Chili Peppers ja Fishbone alkoivat soittamaan risteytymää painottaen enemmän funkia, kuin metallia. (Allmusic, www)

alussa. Neljännellä iskulla on hammer on d-äänestä e-ääneen. Neljännen tahdin fraasi viittaa *Coffee Shopin* ja *Suck My Kissin* riffeihin.

One Hot Coffee Sucking Song

rock ♩ = 128

The musical score is divided into two systems. The first system is labeled 'Electric Guitar' and the second 'E. Gtr.'. Both systems are in 4/4 time and feature a rock tempo of 128 beats per minute. The notation includes standard musical notation with a treble clef and a guitar tablature below it. Chord symbols E⁵, G⁵, and E⁵ are indicated above the first three measures of each system. The tablature shows fret numbers (0-7) and includes 'X' marks for muted strings. The notation includes various techniques like hammer-ons, pull-offs, and triplets. A 'P.M.' (pick mute) symbol is used in the final measure of each system. The second system starts with a triplet of eighth notes in the first measure.

Kuvio 10. One Hot Coffee Sucking Song –riffi

Riffiä soittaessa kannattaa pyrkiä ennen kaikkea rytmiseen tiukkuuteen ja tanakkuuteen. Dempattuja ääniä soittaessa kannattaa kiinnittää huomiota siihen, että ne kuulostavat selkeiltä, tasaisilta ja vireisiltä. Toisen tahdin venytyksissä kannattaa pyrkiä tarkaan vireeseen. Kaiken kaikkiaan, kannattaa siis pyrkiä tarkkuuteen, tiukkuuteen ja tanakkuuteen ja pitää huoli siitä, ettei riffi kiilaa sitä soittaessa.

Äänenväriin voi hakea korostamalla jonkin verran ylätaajuuksia ja käyttämällä distortioita eli voimakasta säröä. Ja tietenkin sopiva kitara eli tässä tapauksessa raskaamman musiikin soittamiseen suunniteltu kitara edesauttaa myös oikean äänenväriin saavuttamista. Mutta kyllä muillakin kitaroilla pärjää.

Riffi on mukana osoittamassa, että RHCP oli aikoinaan yksi funk metalmusiikkityylin luojista ja edelläkävijöistä ja muistuttamassa asiasta. Sitä ei pidä unohtaa. Nykypäivänä ihmiset mieltävät RHCP:n suuren luokan vaihtoehtorockbändiksi, mutta harva muistaa tai edes tietää yhtyeen juuria.

4 Yhteenveto ja pohdinta

Opinnäytetyössäni suunnittelin 10 kitarariffiä, joiden tarkoitus oli esitellä Red Hot Chili Peppersin kitaratyylejä. Riffit edustavat pääasiassa yhtyeen funktuotantoa, mutta mukana on myös funk metal- ja vaihtoehtorocktyylisiä riffejä. Rajasin riffit tunnettuihin levyihin ja kappaleisiin ja rajasin sen jälkeen lisää kappalevalikoimaa valitsemalla enimmäkseen John Fruscianten aikaista tuotantoa. Analysoin riffit, kommentoin niiden tyylejä, annoin vinkkejä äänenvärin suhteen ja annoin soitto-ohjeita.

Riffien työstämisen jälkeen käyttämäni tietoperusta tuki hyvin tämän opinnäytetyön kirjoittamista. Kerroin tietoperustan avulla yhtyeen historiasta, diskografiasta ja käytin sitä apuna riffien analysoimisessa.

Mielestäni onnistuin riffeissä melko hyvin. Pystyin tekemään alkuperäisistä riffeistä omiani ja silti säilyttämään riffien tunnistettavuuden. Pystyin myös säilyttämään alkuperäisissä riffeissä olleet ominaisuudet. Valikoin riffit sen perusteella, että jokainen niistä edustaa joitain tiettyjä asioita, joita halusin tuoda esille. Tosin joillakin riffeillä painoarvo oli enemmänkin siinä, että ne olivat tunnettujen kappaleiden tunnettuja riffejä. Kaikki riffit eivät siis ole mielestäni musiikillisesti kovin mielenkiintoisia, mutta toisaalta löysin jokaisesta riffistä ominaisuuksia, jotka kelpuuttivat niiden mukanaolon.

Erityisen ylpeä olen tekemistäni koosteriffeistä. Ennen kaikkea olen tyytyväinen siihen, että löysin heidän tuotantaan valmisteluvaiheessa kuunnellessani yhdistäviä musiikillisia ominaisuuksia useimmista kappaleista. Se siis johti siihen, että päätin tehdä muutamana koosteriffin, joissa esittelisin niitä tiettyjä musiikillisia ominaisuuksia. Koosteriffeistä tuli mielestäni hyvin toimivia, järkeviä ja hyvältä kuulostavia. Onnistuin sisällyttämään kuhunkin koosteriffiin useita musiikillisia ilmiöitä ja silti sain ne kuulostamaan hyviltä, sen sijaan, että niistä olisi tullut sekavan kuuloisia.

Tämän tutkimuksen myötä huomasin tiettyjä asioita RHCP:n musiikista, joita en ollut aikaisemmin huomannut. Huomasin esim. miten RHCP on kotonaan tietyissä tempoissa. Se on asia, jota en ole tullut aiemmin ajatelleeksi. Suurin osa alkuperäisistä kappaleista, jotka toimivat riffieni innoittajina, ovat tempoiltaan 90 - 97 bpm. Sitäkään en ole tullut ajatelleeksi, miten tietyt ominaisuudet ovat toistuneet RHCP:n kitarakompeissa ja – riffeissä.

Alunperin suunnittelin, että työ olisi voinut toimia myös opetusmateriaalina. Se olisi tarkoittanut sitä, että minun olisi kannattanut tehdä nuottimateriaalin ohella myös levy. Eli olisin itse soittanut riffit taustojen päälle ja myös laittanut taustat erikseen levyille. Jos olisin tehnyt opetusmateriaalia, olisin ehkä myös valikoinut eri riffejä ja tehnyt niistä erilaisia ja tarkoituksenmukaisempia. Eli olisin varmaan lopulta tehnyt jotain samanlaista, kuin Arto Mäkelä teki opinnäytetyössään. (2009)

Aikaa oli lopulta niin rajallisesti, ettei se toteutunut. Siksi siis päätin, että tekemäni materiaali toimisi esittelymateriaalina RHCP:n musiikista, tarjoten jotain uutta ja mielenkiintoista asiasta kiinnostuneille tai joillekin referenssimateriaalina kertausta varten.

Pohdin sitä, että onnistuiko opinnäytetyöni kokonaisuutena. Onnistuin riffien tekemisessä, mutta onnistuinko lopulta niiden käyttämisessä? Onko tässä opinnäytetyössä lopulta mitään järkeä? Onko siinä mitään järkeä vain esitellä ja analysoida itse tehdyt riffit ja silti antaa vinkkejä niiden soittamiseen, vaikkei tämä varsinaisesti olekaan mitään opetusmateriaalia? Jos jokin ihminen tai useampi ihminen etsii käsiinsä opinnäytetyöni, saa uutta tietoa RHCP:stä, sen musiikista ja kitaratyyleistä tai täydentää tietojaan ja parhaimmassa tapauksessa innostuu soittamaan riffejä kitaralla, olen ehkä siinä mielessä onnistunut työssäni.

Mutta ehkä tämä opinnäytetyö toimiikin pohjana tulevalle materiaalille. Ehkä teen tulevaisuudessa nuottikirjan rifeistä ja komppilevyn. Sitä ennen varmaan muokkaan rifeistä tarkoituksenmukaisempia harjoituksia. Vaikka riffit eivät vielä olekaan oppikirjamuodossa eivätkä komppilevyllä, voi niitä halutessaan käyttää myös opettamiseen ja itseopiskeluun.

Lähteet

- 1 Rolling Stone. Red Hot Chili Peppers Biography.
<http://www.rollingstone.com/music/artists/red-hot-chili-peppers/biography> (Luettu 5.12.2012)
- 2 Huey, Steve. Red Hot Chili Peppers Give It Away Review.
<http://www.allmusic.com/song/give-it-away-mt0013880259> (Luettu 7.12.2012)
- 3 DeMasi, Vincent 2006. Artikkel: Lessons: How to Play Like ... John Frusciante Guitar Player -lehti. Vuosi 2006, numero 40. New York: NewBay Media, LLC.
- 4 Soultown. Funk. <http://www.soultown.fi/funk.htm> (Luettu 14.12.2012)
- 5 Turner, Dale 1998. Guitar Signature Series: The Red Hot Chili Peppers; A Step-By-Step Breakdown of the Band's Guitar Styles and Techniques. Milwaukee: Hal Leonard Corporation
- 6 Allmusic. About funk metal. <http://www.allmusic.com/style/funk-metal-ma0000012114> (Luettu 9.12.2012)
- 7 Friedland, Ed 2004. Bass Player vuosikerta 15 numero 5 sivut 40-42, 44-45. New York: NewBay Media, LLC
- 8 Prato, Greg. Allmusic. Red Hot Chili Peppers. <http://www.allmusic.com/artist/red-hot-chili-peppers-mn0000883318> (Luettu 12.11.2012)
- 9 The Independent 2011. Red hot Chili Peppers Stream New Album.
<http://www.independent.co.uk/arts-entertainment/music/red-hot-chili-peppers-stream-new-album-2342506.html> (Luettu 9.12.2012)
- 10 Allmusic. About funk metal. <http://www.allmusic.com/style/funk-metal-ma0000012114> (Luettu 9.12.2012)
- 11 Spicer, Mark 2004. (Ac)cumulative form in Pop-Rock Music. Twentieth Century Music vuosikerta 1 numero 1 sivut 29-64. Cambridge, Englanti: Cambridge University Press
- 12 Hanson, Amy. Allmusic. Mother's Milk Review.
<http://www.allmusic.com/album/mothers-milk-mw0000201692> (Luettu 7.12.2012)
- 13 Huey, Steve. Allmusic. Blood Sugar Sex Magik Review.
<http://www.allmusic.com/album/blood-sugar-sex-magik-mw0000265082> (Luettu 7.12.2012)
- 14 Prato, Greg. Allmusic .Californication Review.
<http://www.allmusic.com/album/californication-mw0000239791> (Luettu 7.12.2012)

- 15 Mäkelä, Arto 2009. Riffit haltuun: harjoituksia sähkökitaralle Metallican hengessä. Helsinki: Metropolia Ammattikorkeakoulu
- 16 Allmusic. About alternative pop/rock. <http://www.allmusic.com/style/alternative-pop-rock-ma0000002422> (Luettu 9.12.2012)
- 17 Johnston, Richard 2004. How To Play Metal Guitar. San Francisco: Backbeat Books.
- 18 Erlewine, Stephen Thomas. Allmusic One Hot Minute review. <http://www.allmusic.com/album/one-hot-minute-mw0000176274> (Luettu 9.12.2012)

Äänitteet

Red Hot Chili Peppers: Freaky Styley. 1985. EMI Music Distribution

Red Hot Chili Peppers: The Uplift Mofo Party Plan. 1987. EMI Music Distribution

Red Hot Chili Peppers: Mother's Milk. 1989. Capitol/EMI Records

Red Hot Chili Peppers: Blood Sugar Sex Magik. 1991. Warner Bros.

Red Hot Chili Peppers: One Hot Minute. 1995. Warner Bros.

Red Hot Chili Peppers: Californication. 1999. Warner Bros.

Red Hot Chili Peppers: Stadium Arcadium. 2006. Warner Bros.

Muokatut kitarariffit

Riffi 1.

Take It Away

funk ♩ = 95

Electric Guitar

clean

Electric Guitar

clean

E. Gtr.

E. Gtr.

Riffi 2.

Around the Globe

funk ♩ = 97

Electric Guitar

overdrive

Electric Guitar

overdrive

Riffi 3.

Fleshwound

rock ♩ = 90 shuffle 16th notes

Electric Guitar

Electric Guitar

E. Gtr.

E. Gtr.

Riffi 4.

Hot Bush

funk ♩ = 138

Electric Guitar

Electric Guitar

Electric Guitar

Electric Guitar

Riffi 5.

On the Bridge

rock ♩ = 70

Electric Guitar

Electric Guitar

T 4/4
A
B

clean let ring----- let ring-----

0 2-2 2 2 1 2 0-3 0-2 | 3 2-2 0 2 1 0

clean let ring----- let ring-----

Riffi 6.

Mommy Has a Secret Party On Daddy's Airplane

funk ♩ = 97 shuffle 16th notes

Electric Guitar

Electric Guitar

T 4/4
A
B

clean

Em7 8va----- A7----- Em7 A7

15 15-X-X-15-X-X-14-X-X-14-X-X-15 | 12-12-12-12-7 12-12-12-12-7

clean

15 15-X-X-15-X-X-14-X-X-14-X-X-15 | 12 12 11 11

clean

E. Gtr.

T 4/4
A
B

3 Em7 8va----- A7----- Em7 A7 8va-----

15 15-X-X-15-X-X-14-X-X-14-X-X-15 | 12 12 11 11

clean

Riffi 7.

Alaskation

rock ♩ = 96

Electric Guitar

F(add9) G(add9) Am(add9)

clean let ring----- let ring----- let ring-----

Electric Guitar

T 4/4 0-2-2 0-2-4-4 0-1-1 0-1-1

A 4/4 1-3 3 0-2 0-2

B 4/4 1-3 3 0-2 0-2

clean let ring----- let ring----- let ring-----

Riffi 8.

Funky Nuns

funk ♩ = 88

Electric Guitar

Gm7

clean

Electric Guitar

T 4/4 5-3-0 5 5-6-5-3 5-3-0 5-3-5-3 5-3-1

A 4/4 5-3-0 5 5-6-5-3 5-3-0 5-3-5-3 5-3-1

B 4/4 5-3-0 5 5-6-5-3 5-3-0 5-3-5-3 5-3-1

clean 3 1-3 3 3 1/4 1/2 3 1/4 3

E. Gtr.

E. Gtr.

Riffi 9.

Charlie's Purple Ship in a Storm

funk ♩ = 110

Electric Guitar

clean

Electric Guitar

clean

E. Gtr.

E. Gtr.

Dm Dm/D Em/D

Dm Dm/D Em/D

Dm G7/D Bb/D C/D

Dm G7/D Bb/D C/D

The musical score is presented in two systems. The first system consists of two staves: a standard staff for the electric guitar and a tablature staff. The second system also consists of two staves: a standard staff and a tablature staff. The tablature staff includes fret numbers (e.g., 10, 9, 12) and 'X' marks indicating muted strings. The chords are indicated above the notes in the standard staff notation.

Riffi 10.

One Hot Coffee Sucking Song

rock ♩ = 128

Electric Guitar

E⁵ G⁵ E⁵

w/distortion

P.M.-----|

Electric Guitar

E⁵ G⁵ E⁵

w/distortion

P.M.-----|

E. Gtr.

3 E⁵ G⁵ E⁵

P.M.-----|

E. Gtr.

E⁵ G⁵ E⁵

P.M.-----|